

INFERIUM

The poster features a central figure, Roman Bureš, seen from the back and slightly to the side. He has long dark hair and is wearing a dark, sleeveless tunic. He holds a long, curved sword in his right hand. The background is a fiery, red and orange landscape. To the left, a large, dark, winged creature is visible. In the foreground on the left, a character in a golden helmet and armor is shown. On the right, a red, horned demon-like creature is visible, holding a battle-axe. The overall atmosphere is intense and action-oriented.

INVAZE

ROMAN BUREŠ

INFERIUM

INVAZE

INFERIUM

INVAZE

ROMAN BUREŠ

Copyright © Roman Bureš, 2022

Illustration © Žaneta Kortusová, 2022

Cover Art © Jiří Arbe Miňovský, 2022

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2022

ISBN 978-80-278-0070-4 (print)

ISBN 978-80-278-1167-0 (ePub)

ISBN 978-80-278-1168-7 (mobi)

ISBN 978-80-278-1169-4 (pdf)

Vladimire Vladimiroviči Putine, z plného srdce doufej, že se mýlím. Protože jestli mám s Inferiem pravdu, jednoho dne budeš vysoce ceněný kus na pandemonské dobytčí burze.

Roman Bureš
28. 2. 2022

1955 lidského gregoriánského kalendáře

Na podlaze chlívku s nízkým stropem seděli tři lidé. Dva muži a jedna žena. Skrz bambusovou mříž na ně doléhala vůně udícího se masa a jejich žaludky ztrápené věčným hladem nešťastně škrundaly. Nijak nepomáhal ani fakt, že v udírně visí stehno jednoho z nich.

„Vyprávěj nám ještě o vzpouře,“ pronesl muž sedící u mříže.

„Jaký by to mělo smysl, chlapče?“

Druhý muž, který seděl v temném koutu, byl z těch tří v Pekle nejdéle a na rozdíl od nich zemřel jako vetchý stařec. Proto měl tendenci každému říkat *chlapče* nebo *děvče* bez ohledu na to, že tady měli mladá těla všichni.

Pohledem přešel od nahého muže k nahé ženě. Oba byli bílí Evropané, přivezli je před několika dny. V Pekle, kde nemrtví nedokážou spát, se špatně odhaduje čas. Chvíli na dívce spočinul pohledem.

Byla půvabná. Ale nejsou snad takové všechny ženy v rozpuku mládí? Seděla zády opřená o zeď s pokrčenýma a bezostyšně rozevřenýma nohama. Už, zdá se, přijala zdejší realitu. Žád-

ného muže tu vzrušit nedokáže, údy všech jsou mrtvé stejně jako jejich duše.

„Prý jste jich spoustu zabili,“ nedal si pokoj mladík naproti ní.

„Padly jich stovky. Jednoho jsem zabil sám, vrazil jsem mu nůž do oka,“ přisvědčil muž v koutu a opět se podíval na ženu, zda to na ni udělalo dojem.

Ona však dál tupě civěla skrz bambusovou mříž. Ten pohled dobře znal. Už z něj zmizel prvotní šok a pomalu ho nahrazovalo přijímání skutečnosti. Bude trvat celé roky, než ji přijme docela. Vzpomínky na trh, kde ji prodali, i na to, jak jemu včera usekli nohu, byly stále těžko stravitelné.

Muž si poposedl a nepřítomně se poškrábal na pahýlu, ze kterého už rašily prsty nové nohy.

„Prý vám démoni umírali pod rukama,“ naléhal mladík.

Oči mu zářily nadějí, do Pekla se dostal až po vzpouře a události znal jen z doslechu.

„Nemá smysl o tom mluvit, chlapče. Dostali jsme šanci a propásli ji. Teď už vědí, čeho jsme schopni a znovu nás nepodcení.“

Ten pohled plný naděje byl nebezpečný. Takový měli všichni. V jeden okamžik se skutečně zdálo, že dokážou zvítězit, pak však démoni za ohromných ztrát překonali palebnou vzdá-

lenost a rozsekali je na kusy. Z rudého bahna je vyprostili až několik dní po bitvě, opláchli je hadicí a za krky pověsili na ráhna, kde za ohromné bolesti a svědění dorůstali. Potom přišly trhy a dražby a noví majitelé. A také řeťezy na krku, kterými je teď připoutávali ke zdem.

„Jak dlouho tu budeme?“ otočila se na něj žena. Tu otázku kladla stále dokola. Několikrát denně.

„To záleží na tom, dítě, co jsi nahoře spáchala,“ odpověděl jako pokaždé.

Její oči se jako vždy zalily slzami. „Nevěděla jsem, že je pošlou do koncentračního tábora!“ vzlykla. „Nevěděla jsem ani, že nějaké tábory existují!“

To mluvila o skrývajícím se židovské rodině, kterou udala úřadům.

Je to ale paradox, pomyslel si a znovu si nepřítomně podrbal pahýl. Ona byla Němka, muž naproti ní Rus. Zástupci dvou národů, které spolu nedávno vedly zničující válku. Oba zemřeli až po jejím konci. Ta žena byla křesťanka a Rus ateista, on sám uctíval Ganéšu. Ale pro všechny, zdá se, existuje jedno Peklo. Další z mnoha paradoxů posmrtného života.

„Za co jsi tu?“ zeptal se Rusa.

„A za co ty?“

„V osmnáctém století jsem byl správcem v Gudžarátu. Udržoval jsem kázeň na rádžových državách. Trestal jsem lenost, vybíral daně, upaloval čarodějnice... Ani jeden z mých skutků nebyl na dobu, v níž jsem žil, považován za špatný nebo extrémní, přesto bohové usoudili, že jsem správcoval příliš tvrdě.“ Už to neříkal s pocitem nespravedlnosti; on už svého smíření dosáhl. „A co jsi provedl ty, chlapče?“

Rus si jen odfrkl a zadíval se skrz mříž. Těžko říct, co mělo to odfrknutí znamenat. Možná tím chtěl naznačit, že jeho hříchy proti těm Indovým nestojí za řeč.

Budiž ti to přáno, chlapče, pomyslel si, čím méně jsi toho spáchal, tím méně času tu strávíš. Rus se ke svým hříchům zatím nepřiznal. Ani on se ještě s realitou plně nesmířil. Ale ono to časem přijde, smíření i přiznání. I on pravděpodobně páchal násilí na někom, kdo si násilí nezasloužil.

Ind zavřel oči a opřel hlavu o cihlovou zeď. Rusovo dotírání opět otevřelo jeho vzpomínky. Na to, jak ho němečtí vojáci vytáhli z řeznictví, kde sloužil jako nevyčerpatelná zásoba masa. Jak ho přesvědčili, že svými mocnými zbraněmi rozvrátí celé Peklo. Na tu obrovskou naději, která mu plála v hrudi a zahřívala jeho vystydlé tělo...

„Ach, Kriste Ježíši,“ vzlykla žena.

Ind si se zavřenýma očima povzdechl. Neměl náladu poslouchat další kňourání, že si takový osud nezasloužila; že netušila, že ty Židy zabijí v koncentráku, ať už ten *koncentrák* znamená cokoli. Kdesi v podvědomí to vědět musela, jinak by tu nebyla.

„Ach, proboha,“ štkala dál Němka.

Jestli nepřestane, bude ji muset proplesknout. Jsou sice v pekelném chlívku, ale on je v něm pánem. Minimálně do té doby, než jim sem strčí někoho silnějšího.

„Pojď sem, neboj se,“ promluvil Rus.

Ind otevřel oči. Jeho dva společníci zírali kamsi za mříž. Žena byla nakloněná do strany a bránila mu ve výhledu.

„Jak jsi se sem dostala, chuděrko?“ pronesla plačtivě. „Nevěděla jsem, že tu jsou děti?“

To konečně upoutalo Indovu pozornost. V Pekle strávil více než dvě století, za tu dobu toho zažil hodně, ale žádné děti nikdy neviděl.

Za co by se sem také mohlo dostat dítě?

Po zadku se posunul dopředu, nakolik mu řetěz na krku dovolil. Dorůstající nohu držel zkušeně ve vzduchu. Nebyl to jeho první pahýl; a pravděpodobně ani poslední.

„Uhni, ženo!“

Němka neochotně poslechla.

Na udusané zemi pokryté slámou skutečně sedělo dítě. Holčička. Dřepěla na bobku a zvědavě nahlížela do chlívku.

Ind si nevěřicně protřel oči.

Stále tam byla. Mohly jí být čtyři roky, běloška, nahá jako oni. Na rozdíl od zatracenců však neměla v kůži zažranou letitou špínu, vlasy měla dokonce spletené do copánků zakončených mašlemi. A v ruce držela panenku!

Němka se opět rozplakala. Ženy jsou prostě zvířátka, která nezvládají emoce.

Ale Rus měl také namále. „Připomíná mi moji Ninu,“ pronesl zastřeně.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se holčička.

„Já jsem Frieda,“ usmála se Němka. „A tohle je Ivan.“

„Máš hezkou panenku,“ poznamenal Ivan.

„To je Namaah,“ zvedla ji holčička, aby si ji mohli prohlédnout. „Jako naše princezna.“

Byla to porcelánová panna v křiklavě žlutých šatečkách. Obličej měla sytě rudý, na hlavě párek rohů a v sukýnce díru, ze které visel ocas.

Ďábelská hračka pro ďábelské dítě.

Ind stále nemohl uvěřit, že po více než dvou stoletích vidí živé dítě. Skoro zapomněl, jak vypadají. Proti jeho vůli ho to dojalo. Takhle staré odebíral matkám a zavíral je v dolech do řetě-

zů. Najednou si znovu – o trochu víc – uvědomil svoje skutky.

Ozvaly se kroky a pleskání sandálů o bosé paty. Rus i Němka se poplašeně stáhli do stínů, jak jen jim to řetězy dovolily.

„Nebojte se, to je Barbas,“ chlácholila je dívka. „Ten je hodnej.“

Démon došel až k ní. Zatracenci z něj viděli jen pár rudých nohou v sandálech, lem sutany končící v půli lýtek a špičku ocasu, která se líně pohupovala do stran.

Ind čekal, že ji popadne a hodí k nim. Nebo že ji odnese tam, odkud utekla. Démon na ni však promluvil tím svým klokotavým hrdelním jazykem.

Holčička vzhledla a zastínila si oči, aby viděla do obličeje tři metry nad sebou. Měla stále stejný zvědavý výraz. Ani náznak strachu.

„Rkolhnrchlat,“ odpověděla mu.

Démon opět cosi řekl. Znělo to, jako by ji opravoval.

„Řkól lh-nrchlatd,“ řeklo děvče znovu a pečlivěji.

Démon se sehnul a jemně ji vzal do pracek. V chlívku při tom vyděšeně zachrastily řetězy.

„Ahoj,“ mávala jim dívka.

„Jak se jmenuješ?“ křikla za ní Frieda.

„Amálka,“ ozvalo se odkudsi shora.

Satan bojoval jako lev.

Ale nestačilo to. Prohrával. A pokud s tím chce něco udělat, musí to udělat hned.

Soupeř byl mladší a v lepší kondici, natlačil ho na pletivo klece a držel ho v klinči. Udeřit rohy bylo proti pravidlům, a aby se nezranili, měli na nich nasazené gumové chrániče; přesunout do nich tlak však bylo povolené. Soupeř naklonil hlavu tak že levým rohem tlačil na Satanovu krkavici. Ještě chvíli a Satan ztratí vědomí.

S vypětím všech sil se vymanil. Pokusil se od soupeře odpoutat a pokračovat v boji na distanc, ale mladý legionář byl silný, přidržel si ho a bleskurychle se přesunul k Satanovu pasu. Popadl ho pod kolena a pokusil se ho strhnout, rohem mu přitom bolestivě tlačil na žaludek. Satan dal poslední zbytek sil do toho, aby se udržel na nohou. Pokud se dostane na podlahu klece, prohraje.

Polonazí legionáři namačkaní na pletivo řvali a povzbuzovali je. Satan tu nebyl jako vládce, ale jako jeden z nich. Proto nemohl (a ani nechtěl) očekávat nějaké úlevy. Nebo přízeň svých vojáků.

Soupeř se posunul nahoru a pokusil se o strh jinou cestou, v tom okamžiku se Satanovi povedlo zasadit mu úder loktem, vymanit se ze sevření a ustoupit do středu klece. Mladý legionář se zašklebil, zklamaně zavrtěl hlavou a opět se na něj vrhl. Satan byl spíš boxer než zápasník, ale souboj na pletivu mu vzal moc sil. Pokusil se útočníka zastavit levačkou. K další ráně přidal i pravačku, ale s tím klukem to ani nehnulo. Vrhhl se Satanovi po nohách a Jeho Veličenstvo už letělo vzduchem.

Tak to je konec, blesklo mu hlavou.

V tom okamžiku zazněl gong. Legionář, který mu obkročmo seděl na hrudníku, svěsil ruku napřaženou k úderu, vstal a pomohl vládci Inferia zpět na nohy.

„Skvělý zápas, Výsosti,“ potřásl mu rukou a uklonil se. „Děkuji.“

„Já děkuji tobě,“ uklonil se Satan a odpotácel se do svého rohu.

Obecenstvo hlasovalo o vítězi a Satan prohrál. Pogrataloval soupeři a s pomocí generála Molocha slezl schůdky vedoucí z klece.

„Pěkný zápas, Veličenstvo,“ chválil ho mohutný velitel gardy. „Ale v prvním kole jste ho měl dorazit.“

„Já se snažil,“ bránil se Satan a cestou do šaten si potřásal rukama s polonahými zpocený-

mi vojáky. Plácali ho po zádech a volali na něj, ať se zase brzy zastaví.

Po bitvě se vzbouřeným lidským dobyt看kem se zařekl, že musí zapracovat na fyzičce. Tenkrát u Krvavé díry málem vypustil duši. Jenže kde na to má při všem tom papírování vzít čas? Molochovi se to mluví, ten trénuje denně, a svůj dnešní zápas také vyhrál rychlým k. o.

Za jejich zády zazněl gong oznamující začátek dalšího zápasu a celá tělocvična zaburácela.

V šatně zahalené párou valící se ze sprch čekal kníže Astaroth s jedním z Leviathanových mnichů. Mnich, na němž zvlhlý pestrobarevný hábit visel jako onuce, držel v ruce tradiční pastýřskou hůl na konci zatočenou do spirály.

„Hezký zápas, Výsosti,“ usmál se Astaroth.

„Koho nám to čerti nesou?“ rozzářil se Moloch a starého přítele objal. „Měl bys shodit to fešné sáčko a dát si se mnou trénink,“ žďuchl ho do ramene.

„To by bylo stejné, příteli, jako kdybych tě já vyzval na desetimílový běh v plné zbroji.“

Satan se vyčerpaně sesul zády ke skříňkám a roztřesenýma rukama se pokoušel rozmotat šňůrky rukavic. Nechal ty dva, ať se pošťuchují. Od vzpoury mezi nimi viselo lehké napětí. Astaroth tehdy byl razantně proti invazi na Zemi, Moloch byl pro. Nakonec se nechal přesvědčit,

že by to bylo příliš riskantní, a od té chvíle toho lituje.

„Vaše Zářivosti,“ uklonil se mnich. „Jmenuji se Barbas a přináším srdečné pozdravy od Leviathana.“

„Že ho taky pozdravuju...“

„Mám vás požádat o schůzku.“

„Je to naléhavé?“

Mnich se zamyslel: „Řekněme, že to není úplně banální.“

„Program mám fakt natřískaný,“ podíval se Satan na svého tajemníka.

Astaroth pokrčil rameny: „Některé schůzky jsem vám přesunul, pane. Myslím, že si čas najdeme.“

„Kdy?“

„Zítra tam máte okénko.“

„Co zase kujete, vy bando?“ zamračil se Molocho. „Dobře víte, že ráno odjíždím do Charónu na inspekci posádky.“

„Věř mi, že je to jen shoda náhod,“ zapřísahal se Astaroth s rukou na srdci.

Satan na náhody nevěřil. Leviathan s ním chtěl mluvit bez Molochovy přítomnosti.

* * *

Stupňovitá pyramida na vrcholu kuželovitého Leviathanova ostrova bělostně zářila. Její poslední stupeň představovala velká čtvercová plocha pokrytá dlaždicemi z růžově žilkovaného mramoru. Kamenný altán uprostřed byl prázdný. Vládce Inferia se procházel a snažil se rozhýbat ztuhlé svaly ze včerejšího zápasu. Bolelo ho doslova všechno.

Došel k okraji a nastavil tvář poryvům studeného větru přicházejícím z otevřeného moře. Bylo jasno a výhled byl nádherný. Klidná hladina Srpkového moře odrážela barvy a skvrny nebeské blány jako zrcadlo, na dalekém břehu dřepěla obrovitá masa černých hradeb Pandemonia, napravo od nich se do nekonečna táhly pyramidy nekropole, která si se samotným Městem co do rozlohy nezadala.

„Hadi!“ ukázal Astaroth kamsi na volné moře.

V dálce se skutečně nad hladinu vynořovaly oblouky mořských hadů, kteří při nadechování vypouštěli oblaka vodní tříště.

„Vaše Veličenstvo, můžete mě následovat,“ ozval se jim za zády Barbas. „Leviathan je příliš slabý, bylo by pro něj vysilující opouštět komnaty.“

Satan s Astarothem následovali mnicha do útrob pyramidy. Po zuby ozbrojení legionáři z osobní stráže zůstali nahoře. Satan si

nemyslel, že mu tu hrozí nějaké nebezpečí. Ani na jednoho z jeho dvaadvaceti předchůdců nebyl nikdy spáchán atentát. Pokusit se zabít Vládce v bitvě vedené podle Pravidel války bylo v pořádku; vyzvat ho na souboj, pokud to Rada odhlasovala, také; ale úkladně ho zabít odporovalo kodexu cti.

Interiér pyramidy byl útulný, spleť chodby osvětlené plynovými lampami kryly hluboké koberce, na stěnách zářily malby a reliéfy. Byt Satanova rádce měl velkou terasu, která zabírala celý předposlední stupeň pyramidy. Bujela na ní zahrada plná ovocných stromů a záhonů se zeleninou, ve vzdáleném rohu stály chlívky s lidmi.

„Vaše Velkoleposti,“ uvítal ho Leviathan za-bořený do křesla a přikrytý vlněnými dekami. „Milosti,“ pokývl Astarothovi. „Omlouvám se, že vás nevítám ve stoje, ale ze zavírání nebeské blány jsem se ještě nezotavil.“

Kdyby tehdy Samael tušil, co všechno svojí nerozvážností způsobí, posteskl si v duchu Satan. Od protržení nebeské blány si sliboval bohatství, ale místo toho přišla invaze lidí s jejich děly a granáty, vzpoura dobytka a nakonec i Samaelova smrt u Krvavé díry. Definitivně uzavřít trhlinu a uzdravit nebeskou blánu se Leviathanovi podařilo až po týdnech usilov-

ných meditací. Satana šokovalo, nakolik to otce řádu oslabilo.

Spolu s Astarothem se usadili do křesílek kolem kulatého stolku, na němž ležely plátky uzené šunky, sýr a olivy. Barbas zůstal uctivě stát za Leviathanem.

„Nabídněte si,“ pronesl starý mnich. „To uzené je od mého samce. Je starý dvě staletí, ale jeho maso zraje jako víno.“

„Milosti, prý jste se mnou potřeboval projednat cosi neodkladného,“ popohnal konverzaci Satan.

„Ano, ano,“ pokýval Leviathan rohatou hlavou na slabém stařeckém krku. „Blána je úspěšně uzavřena, jak víte.“

„Jistě,“ přikývl vládce a prsty netrpělivě zabubnoval na područku křesílka.

„A jak prozradil Eschiel – Seraf, kterého sem nevědomky propašoval polodémon Rónan v těle onoho lidského mláděte –, bude protržena ještě jednou.“

„Ale pokud vím, netušil, kdy k tomu dojde,“ vložil se do rozhovoru Astaroth.

„Ano, Milosti. Buď to před ním jeho nadřízení zatajili, nebo to nevědí ani oni. Přesto musíme brát proroctví Serafů vážně. A další nečekané protržení by znamenalo zbytečné riziko – svět lidí se exponenciálně vyvíjí. Už za sto let by